

opusdei.org

Kontemplativna molitva Crkvi donosi toliko dobra

Na Općoj audijenciji 5. svibnja
papa Franjo nastavio je s
katehezama govoreći o
kontemplativnoj molitvi.

7.05.2021.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo kateheze o molitvi i u
ovoj katehezi ću govoriti o
kontemplativnoj molitvi.

Kontemplativna dimenzija ljudskog bića – što još uvijek nije kontemplativna molitva – je pomalo kao „sol“ života: daje okus našim danima, čini ih boljima. Može se kontemplirati promatrajući sunce koje izlazi u zoru, ili stabla koja se u proljeće zaogrnu zelenilom; može se kontemplirati slušajući neku glazbu ili ptičji pjev, čitajući neku knjigu, pred nekim umjetničkim djelom ili onim remek-djelom koje predstavlja ljudsko lice... Carlo Maria Martini, koji je poslan za biskupa u Milano, naslovio je svoje prvo pastoralno pismo „Kontemplativna dimenzija života“: naime, onaj tko živi u velikome gradu, gdje je sve – možemo reći – tako umjetno, gdje je sve funkcionalno, u opasnosti je da izgubi sposobnost kontemplacije. Kontempliranje nije prije svega način na koji se nešto čini, nego je *način postojanja: biti kontemplativan.*

Biti kontemplativni ne ovisi o očima, nego o srcu. I tu na scenu stupa molitva kao čin vjere i ljubavi, kao „dah“ našega odnosa s Bogom. Molitva čisti srce i, zajedno s njim, prosvjetljuje također pogled, omogućujući promatrati stvarnost s druge točke gledišta. U Katekizmu se opisuje ta preobrazba srca molitvom citirajući glasovito svjedočanstvo svetoga Arškog župnika: „Molitva promatranja je pogled vjere, usmjeren na Isusa. ‘Ja gledam njega i on gleda mene’, govorio je u vrijeme svog svetog župnika seljak iz Arsa moleći pred svetohraništem. [...]. Svjetlo Isusova pogleda rasvjetljuje oči našega srca; uči nas sve gledati u svjetlu njegove istine i njegova suosjećanja prema svim ljudima“ (*Katekizam Katoličke Crkve*, 2715). Sve se rađa iz toga: iz srca koje osjeća da je promatrano ljubavlju. Tada se stvarnost promatra drugim očima.

„Ja gledam njega i on gleda mene“.
Upravo tako: u kontemplaciji
ispunjenoj ljubavlju, karakterističnoj
za najprisniju molitvu, nije potrebno
puno riječi: dovoljan je pogled,
dovoljno je biti uvjereni da je naš
život obavijen velikom i vjernom
ljubavi od koje nas ništa neće moći
odijeliti.

Isus je bio učitelj toga pogleda. U
njegovu životu nije nedostajalo
vremenâ, prostorâ, šutnji,
zajedništva punog ljubavi koje
omogućuje životu da ga ne unište
neizbježne kušnje, nego da ljepotu
sačuva netaknutom. Njegova je tajna
bio odnos s nebeskim Ocem.

Sjetimo se događaja preobraženja.
Evandjelja smještaju tu zgodu u
kritični trenutak Isusova poslanja,
kada oko njega sve više rastu
osporavanja i odbacivanja. Čak je i
među njegovim učenicima mnogo
onih koji ne razumiju i odlaze od

njega; jedan od Dvanaestorice u sebi gaji misli o izdaji. Isus počinje otvoreno govoriti o patnjama i smrti koji ga očekuju u Jeruzalemu. U tim okolnostima Isus uzlazi na visoku goru s Petrom, Jakovom i Ivanom. U Markovu se Evanđelju kaže: „i preobrazi se pred njima. I haljine mu postadoše sjajne, bijele veoma – nijedan ih bjelilac na zemlji ne bi mogao tako izbijeliti“ (9, 2-3). Upravo u času u kojem je Isus neshvaćen – odlaze od njega i ostavljaju ga sama jer ga ne razumiju – u tome času u kojem je neshvaćen, upravo kad se čini da sve tone u magloviti vrtlog nerazumijevanjâ, upravo tamo je zablistalo Božje svjetlo. To je svjetlo Očeve ljubavi koja ispunja srce Sina i preobražava čitavu njegovu Osobu.

Neki učitelji duhovnosti iz prošlosti shvaćali su kontemplaciju kao nešto što je u opreci s akcijom i veličali su ona zvanja koja bježe od svijeta i njegovih problema kako bi se

potpuno posvetila molitvi. U Isusu Kristu, u njegovoj osobi i u evanđelju, zapravo, nema suprotstavljanja između kontemplacije i akcije, to ne. U Evanđelju u Isusu nema suprotstavljanja. Do njega je došlo možda pod utjecajem nekih neoplatonskih filozofa, ali sigurno se radi o dualizmu koji ne pripada kršćanskoj poruci.

Postoji veliki poziv u Evanđelju, a to je nasljedovati Isusa putom ljubavi. To je vrhunac, središte svega. U tome smislu ljubav i kontemplacija su istoznačnice, označavaju isto. Sveti je Ivan od Križa držao da je mali čin čiste ljubavi korisniji Crkvi od svih drugih djela zajedno. Ono što se rađa iz molitve, a ne umišljenosti našega „ja“, ono što je očišćeno poniznošću, pa bio to i osamljen i tihi čin ljubavi, najveće je čudo koje kršćanin može učiniti. I to je put molitve kontemplacije: ja gledam njega, On gleda mene! Taj čin ljubavi u tihom

dijalogu s Isusom koji čini toliko
dobra Crkvi. Hvala!

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/
kontemplativna-molitva-crkvi-donosi-
toliko-dobra/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/kontemplativna-molitva-crkvi-donosi-toliko-dobra/) (8.08.2025.)